

Katero pravo se uporabi? - Češka

To jezikovno različico trenutno prevajajo naši prevajalci.
Opozarjamo, da so že na voljo naslednje jezikovne različice: [cs](#).

KAZALO

- 1 Veljavni pravni viri
 - 1.1 Nacionalni predpisi
 - 1.2 Večstranske mednarodne konvencije
 - 1.3 Glavne dvostranske konvencije
- 2 Izvajanje kolizijskih pravil
 - 2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo
 - 2.2 Zavračanje
 - 2.3 Sprememba navezne okoliščine
 - 2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil
 - 2.5 Dokazovanje tujega prava
- 3 Kolizijska pravila
 - 3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti
 - 3.2 Nepogodbene obveznosti
 - 3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)
 - 3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo
 - 3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki
 - 3.4.2 Posvojitvev
 - 3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti
 - 3.5.1 Zakonska zveza
 - 3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo
 - 3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti
 - 3.5.4 Preživninske obveznosti
 - 3.6 Premoženska razmerja med zakoncema
 - 3.7 Oporoke in dedovanje
 - 3.8 Stvarne pravice
 - 3.9 Insolventnost

1 Veljavni pravni viri

1.1 Nacionalni predpisi

Temeljni nacionalni akt na področju kolizijskih pravil je zakon št. 91/2012 o mednarodnem zasebnem pravu.

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Izbor pomembnih večstranskih mednarodnih konvencij, ki urejajo pravo, ki se uporablja

Varšavska konvencija za izenačitev nekaterih pravil, ki se nanašajo na mednarodni zračni prevoz, Varšava, 1929

Konvencija o pogodbi za mednarodni cestni prevoz blaga (CMR), 1956

Konvencija iz Guadalajare, s katero se dopolnjuje Varšavska konvencija o izenačenju nekaterih pravil v mednarodnem zračnem prevozu, ki ga opravlja nekdo, ki ni pogodbeni prevoznik, 1961

Dunajska konvencija o civilni odgovornosti za jedrsko škodo, 1963

Haaška konvencija o zakonu, ki velja za prometne nesreče, 1971

Konvencija o pogodbi o mednarodnem cestnem prevozu potnikov in prtljage (CVR), 1973

Konvencija o zastaranju terjatev na področju mednarodnega nakupa in prodaje blaga, 1974

Konvencija Združenih narodov o prevozu blaga po morju, 1978

Rimska konvencija o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih, 1980

Konvencija Združenih narodov o pogodbah o mednarodni prodaji blaga, Dunaj, 1980

Konvencija o mednarodnem železniškem prometu (COTIF), 1980

Konvencija o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, Haag, 1996

Konvencija o poenotenju nekaterih pravil za mednarodni letalski prevoz, Montreal, 1999

Haaška konvencija o mednarodnem varstvu odraslih oseb, 2000

Haaški protokol o pravu, ki se uporablja za preživitvene obveznosti, 2007 (pogodbenica je EU kot celota)

1.3 Glavne dvostranske konvencije

Izbor glavnih dvostranskih mednarodnih sporazumov, ki urejajo pravo, ki se uporablja

Sporazum med Češkoslovaško republiko in Ljudsko republiko Albanijo o pravni pomoči v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1959

Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Socialistično federativno republiko Jugoslavijo o urejanju pravnih razmerij v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1964 (velja za vse države naslednice nekdanje Jugoslavije)

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Bolgarijo o pravni pomoči ter urejanju pravnih razmerij v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1976

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Mongolijo o zagotavljanju pravne pomoči ter pravnih razmerij v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1976

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Republiko Kubo o vzajemni pravni pomoči v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1980

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Zvezo sovjetskih socialističnih republik o pravni pomoči ter pravnih razmerij v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1982 (velja za Rusko federacijo in številne druge države naslednice nekdanje ZSSR)

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Socialistično republiko Vietnam o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, 1982

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Poljsko o pravni pomoči ter urejanju pravnih razmerij v civilnih, družinskih, delovnih in kazenskih zadevah, 1987

Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Ljudsko republiko Madžarsko o pravni pomoči ter urejanju pravnih razmerij v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah, 1989

Sporazum med Češko republiko in Romunijo o pravni pomoči v civilnih zadevah, 1994

Sporazum med Češko republiko in Ukrajino o pravni pomoči v civilnih zadevah, 2001

Sporazum med Češko republiko in Republiko Uzbekistan o pravni pomoči ter pravnih razmerjih v civilnih in kazenskih zadevah, 2002

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

To vprašanje se ureja s členom 23 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Sodišče uporabi tuje pravo po uradni dolžnosti. Uporablja se enako kot v državi, kjer velja. Določbe prava, ki se uporabi, so določbe, ki bi se uporabile za odločanje v zadevi v državi, kjer zadevno pravo velja, ne glede na njihovo sistemsko umestitev ali javnopravni status, če niso v koliziji z določbami češkega prava, ki jih je treba uporabiti.

Sodišče po uradni dolžnosti določi del tujega prava, ki ga je treba uporabiti. Sodišče ali javni organ, ki odloča v zadevah, ki se urejajo z zadevnim pravom, sprejme vse potrebne ukrepe za ugotovitev vsebine zadevnega prava.

2.2 Zavračanje

To vprašanje se na splošno ureja s členom 21 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Zavračanje se priznava, razen za razmerja, ki temeljijo na pogodbenem in delovnem pravu. Če so pravo, ki se uporablja, izbrale stranke, se lahko kolizijske določbe upoštevajo samo, če to izhaja iz sporazuma strank.

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Na splošno velja, da se določena navezna okoliščina upošteva samo, kadar se presoja pravno pomembno dejstvo. Ob določenih trenutkih se seveda lahko uporabljajo posebna kolizijska pravila – glej na primer pravila o stvarnih pravicah v točki 3.8.

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

To vprašanje se na splošno ureja s členom 24 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

V skladu z zakonom o mednarodnem zasebnem pravu prava, ki bi ga bilo treba uporabiti, ni treba uporabiti v povsem izjemnih okoliščinah, če bi se to po ustrezno obrazloženi proučitvi povzetka vseh okoliščin zadeve in zlasti upravičenega pričakovanja strank glede uporabe drugega prava izkazalo za nesorazmerno ter v nasprotju z razumno in pravično ureditvijo razmerja med strankami. V teh okoliščinah in če to ne vpliva na pravice drugih oseb, je pravo, ki ga je treba uporabiti, pravo, ki izraža tako ureditev razmerja.

2.5 Dokazovanje tujega prava

To vprašanje se ureja s členom 23 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Sodišče po uradni dolžnosti določi del tujega prava, ki ga je treba uporabiti. Sodišče ali javni organ, ki odloča v zadevah, ki se urejajo z zadevnim pravom, sprejme vse potrebne ukrepe za ugotovitev vsebine zadevnega prava.

Če sodišče ali javni organ, ki odloča v zadevah, ki se urejajo z zadevnim pravom, ne pozna vsebine tujega prava, lahko za njeno ugotovitev zaprosi za mnenje ministrstva za pravosodje.

Če vsebine tujega prava ni mogoče ugotoviti v razumnem času ali če je taka ugotovitev nemogoča, se uporabi češko pravo.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Pogodbene obveznosti se urejajo s členoma 87 in 89 zakona o mednarodnem zasebnem pravu. To je omejeno na tiste pogodbene obveznosti ali njihove vidike, ki ne spadajo na področje uporabe zakonodaje EU ali mednarodnih sporazumov, razen če ni z navedeno zakonodajo ali sporazumi dovoljeno, da se urejajo z navedenim zakonom. To je torej preostala ureditev.

Pogodbe se urejajo s pravom države, s katero je pogodba najtesneje povezana, razen če so stranke izbrale pravo, ki se uporablja. Izбира prava mora biti izrecna ali nedvoumno izhajati iz določb pogodbe ali okoliščin zadeve.

Za zavarovalne pogodbe se uporablja pravo države, v kateri ima imetnik police običajno prebivališče. Stranke lahko izberejo, katero pravo se uporablja za zavarovalno pogodbo.

V primeru zavarovalnih pogodb, za katere se uporablja Uredba Rim I, je v zakon vključena možnost, ki jo imajo države članice na podlagi člena 7(3) navedene uredbe, da lahko stranke izberejo katero koli pravo, ki se uporablja, kolikor to dopušča navedena uredba.

Za pravna razmerja, ki izhajajo iz enostranskih pravnih poslov, se v skladu s členom 90 zakona uporablja pravo države, v kateri ima stranka, ki opravi enostranski pravni posel, ob izvedbi tega posla običajno prebivališče ali registrirani sedež, razen če ni bilo izbrano drugo pravo.

3.2 Nepogodbene obveznosti

S členom 101 zakona o mednarodnem zasebnem pravu so – predvsem v zvezi s področjem uporabe Uredbe Rim II – kolizijska pravila določena samo za nepogodbene obveznosti, ki izhajajo iz kršitve zasebnih in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem. Za te obveznosti se uporablja pravo države, v kateri se kršitev zgodi. Vendar lahko oškodovanec izbere uporabo prava države, v kateri (a) oškodovanec običajno prebiva ali ima registrirani sedež, (b) povzročitelj kršitve običajno prebiva ali ima registrirani sedež ali (c) je imela kršitev posledice, če je povzročitelj kršitve to lahko predvidel.

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

To vprašanje se ureja s členom 29 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Razen če ni z zakonom določeno drugače, se pravna osebnost ter pravna in poslovna sposobnost urejajo s pravom države, v kateri ima oseba običajno prebivališče. Razen če ni z zakonom določeno drugače, zadostuje, da ima fizična oseba, ki opravi pravno dejanje, sposobnost za to dejanje na podlagi prava, ki se uporablja v kraju, kjer fizična oseba opravi navedeno dejanje.

Za vprašanja v zvezi z imeni fizičnih oseb se uporablja pravo države, katere državljan je zadevna oseba. Vendar lahko oseba izbere uporabo prava države, v kateri ima običajno prebivališče.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki

Določitev in izpodbijanje razmerij med starši in otroki sta urejena s členom 54 zakona o mednarodnem zasebnem pravu. Uporablja se pravo države, katere državljanstvo je otrok pridobil ob rojstvu; če otrok ob rojstvu pridobi več državljanstev, se uporablja češko pravo. Pravo države, v kateri je imela otrokova mati običajno prebivališče ob rojstvu, se uporabi, kadar je to v interesu otroka. Če ima otrok običajno prebivališče v Češki republiki in je to v njegovem interesu, se za določitev in izpodbijanje razmerja med starši in otroki uporablja češko pravo. Razmerje med starši in otroki se lahko določa v skladu s pravom države, v kateri je podana izjava o takem razmerju. Kadar se razmerje med starši in otroki izpodbija v sodnem ali izvensodnem postopku v drugi državi v skladu s pravom navedene države ter se razmerje med starši in otroki določi v zvezi z drugo osebo, to zadostuje za določitev razmerja med starši in otroki v zvezi z navedeno osebo.

Pravo, ki se uporablja za razmerja med starši in otroki v preživninskih zadevah, se določi v skladu s Haaškim protokolom o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti (2007). V drugih zadevah v zvezi s pravicami in obveznostmi staršev ter ukrepi za zaščito otrokovih osebnostnih pravic ali premoženja se pravo, ki se uporablja, določi v skladu s Haaško konvencijo o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok (1996).

3.4.2 Posvojitev

To vprašanje se ureja s členoma 61 in 62 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Za posvojitev je treba izpolnjevati pogoje, ki jih določa pravo države, katere državljan je posvojenec, in države, katere državljan je posvojitelj. Če sta posvojitelja državljana različnih držav, morajo biti izpolnjeni pogoji pravnih sistemov, ki sta določena z državljanstvom obeh staršev, ter prava države, katere državljan je posvojenec. Če bi bilo treba na podlagi teh pravil uporabiti pravo druge države, ki ne dovoljuje posvojitve ali jo dovoljuje le v zelo omejenih okoliščinah, se uporabi češko pravo, če ima posvojitelj ali vsaj eden od posvojiteljev ali posvojenec običajno prebivališče v Češki republiki.

Učinki posvojitve se urejajo s pravom države, katere državljanstvo imajo ob posvojitvi vse stranke, ali če tega nimajo, s pravom države, v kateri imajo vse stranke ob posvojitvi običajno prebivališče, ali če tega nimajo, s pravom države, katere državljan je posvojenec.

Za razmerja med posvojiteljem in posvojencem ali posvojitelji v zadevah v zvezi s pravicami in obveznostmi staršev, vzgojo otroka in njegovim preživljanjem se uporablja pravo, ki se določi na podlagi mednarodnih sporazumov, navedenih v odstavku 3.4.1 za razmerja med starši in otroki.

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

3.5.1 Zakonska zveza

To vprašanje se ureja s členoma 48 in 49 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Za sposobnost sklenitve zakonske zveze, vključno s pogoji za veljavnost zakonske zveze, se uporablja pravo države, katere državljanstvo ima zadevna oseba.

Za obliko zakonske zveze se uporablja pravo kraja, v katerem se zakonska zveza sklepa.

Za zakonsko zvezo, sklenjeno na veleposlaništvu Češke republike v drugi državi, se uporablja češko pravo.

Za osebna razmerja med zakoncema se uporablja pravo države, katere državljana sta oba zakonca. Če sta državljana različnih držav, se za razmerje uporablja pravo države, v kateri imata oba zakonca običajno prebivališče, ali če tega nimata, češko pravo.

3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo

Pravo, ki se uporablja za registrirane partnerske skupnosti in podobna razmerja ter njihove učinke, sposobnost za njihovo sklenitev, postopke za njihovo sklenitev ali razpustitev, razveljavitev ali razglasitev za nične ter za osebne in premoženjske zadeve med partnerjema, je urejeno s členom 67 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Za vse te zadeve se uporablja pravo države, v kateri se sklepa ali je bila sklenjena registrirana partnerska skupnost ali podobno razmerje.

Češko pravo ne vključuje kolizijskih pravil za zunajzakonsko skupnost.

3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

Pravo, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in razveljavitev zakonske zveze ali določitev njene ničnosti, je urejeno s členom 50 zakona o mednarodnem zasebnem pravu. Češka republika ne sodeluje pri okrepljenem sodelovanju na področju prava, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti, zato je Uredba Sveta (EU) št. 1259/2010 ne obvezuje.

Za razvezo zakonske zveze se uporablja pravo države, s katerim se urejajo osebna razmerja med zakoncema ob začetku postopka. (Za osebna razmerja med zakoncema se uporablja pravo države, katere državljana sta oba zakonca. Če sta državljana različnih držav, se za ta razmerja uporablja pravo države, v kateri imata oba zakonca običajno prebivališče, ali če tega nimata, češko pravo.) Če je treba na podlagi tega kolizijskega pravila uporabiti pravo druge države, ki ne dovoljuje razveze zakonske zveze ali jo dovoljuje le v povsem izjemnih okoliščinah, se uporabi češko pravo, če je vsaj eden od zakoncev državljan Češke republike ali če ima v njej vsaj eden od zakoncev običajno prebivališče.

Pri razveljavitvi zakonske zveze ali določanju njene ničnosti se sposobnost sklenitve zakonske zveze in oblika sklenitve presojata na podlagi prava, ki se je zanj uporabljalo ob sklenitvi zakonske zveze.

Češko pravo ne vključuje kolizijskih pravil za prenehanje življenjske skupnosti.

3.5.4 Preživninske obveznosti

Preživninske obveznosti med zakoncema in nekdanjima zakoncema se urejajo s Haaškim protokolom o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti (2007).

3.6 Premožnjska razmerja med zakoncema

To vprašanje se ureja s členom 49 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Za premoženjska razmerja med zakoncema se uporablja pravo države, v kateri imata oba zakonca običajno prebivališče; če tega nimata, se uporablja pravo države, katere državljana sta oba zakonca; in če nimata državljanstva iste države, češko pravo.

Za pogodbeno premoženjska razmerja med zakoncema se uporablja pravo države, ki je ob sklenitvi pogodbe veljalo za premoženjska razmerja med zakoncema. Kjer to ne velja, se lahko zakonca za pogodbeno ureditev premoženjskih razmerij

dogovorita, da se bo za njuna premoženjska razmerja uporabljalo pravo države, katere državljan je eden od zakoncev, ali pravo države, v kateri ima eden od zakoncev običajno prebivališče, ali pravo države, v kateri je zadevna nepremičnina, ali češko pravo. Če je dogovor sklenjen v drugi državi, mora biti o tem sestavljen notarski zapis ali podobna listina.

3.7 Oporoke in dedovanje

Pravo, ki se uporablja v zvezi z dedovanjem po osebah, ki so umrle 17. avgusta 2015 ali pozneje, je urejeno z **Uredbo (EU) št. 650 /2012**.

To vprašanje se ureja s členoma 76 in 77 zakona o mednarodnem zasebnem pravu. Ta ukrep se uporablja v zvezi z dedovanjem po osebah, ki so umrle 16. avgusta 2015 ali prej (razen če je pravo, ki se uporablja, drugače urejeno z mednarodnim dvostranskim sporazumom).

Za pravno ureditev dedovanja se uporablja pravo države, v kateri je imel zapustnik ob smrti običajno prebivališče. Če je bil zapustnik državljan Češke republike in ima v njej vsaj eden od dedičev običajno prebivališče, se uporablja češko pravo.

Za sposobnost sestave ali preklica oporoke ter učinke napak v oporoki in njihovega odražanja se uporablja pravo države, katere državljan je oporočitelj ob sestavi oporoke ali v kateri ima običajno prebivališče. Podobno se pravo, ki se uporablja, določi v zvezi s sposobnostjo sestave ali preklica drugih vrst razpolaganj za primer smrti in za določitev, katere vrste razpolaganj za primer smrti so dopustne.

Kar zadeva obliko, je oporoka veljavna, če je oblika v skladu s pravom države, (a) katere državljan je bil oporočitelj ob sestavi oporoke ali ob smrti, (b) na ozemlju katere je bila oporoka sestavljena, (c) v kateri je imel oporočitelj ob sestavi oporoke ali ob smrti običajno prebivališče, (d) ki ga je treba uporabiti za pravno ureditev dedovanja ali ki ga je bilo treba uporabiti za tako ureditev ob sestavi oporoke, ali (e) v kateri je zadevna nepremičnina. Ta pravila se uporabljajo tudi za obliko preklica oporoke. Ta pravila se smiselno uporabljajo tudi za obliko dednih pogodb in drugih razpolaganj za primer smrti, če je zapustnik pogodbeni stranka dedne pogodbe. To velja tudi za obliko preklica dedne pogodbe ali drugih razpolaganj za primer smrti.

Oporočitelj lahko v oporoki določi, da se za pravno ureditev dedovanja namesto prava, ki se sicer uporablja, uporabi pravo države, v kateri ima oporočitelj ob sestavi oporoke običajno prebivališče, med drugim tudi za nepremično zapuščino, ali pa določi, da se za pravno ureditev dedovanja, med drugim tudi za nepremično zapuščino, uporabi pravo države, katere državljan je ob oporočnem razpolaganju. Pogodbene stranke dedne pogodbe lahko izberejo pravno ureditev dedovanja med temi pravnimi sistemi, če je zapustnik ena od pogodbenih strank dedne pogodbe. To se smiselno uporablja tudi za druga razpolaganja za primer smrti.

V skladu z uredbo o dedovanju, kolikor po pravu, ki se v skladu z navedeno uredbo uporablja za dedovanje, za nobeno premoženje ni niti dediča niti volilnojmnika, določenega z razpolaganjem za primer smrti, niti ni fizične osebe, ki bi dedovala, uporaba tako določenega prava ne izključuje pravice države članice ali subjekta, ki ga v ta namen imenuje ta država članica, da si upravičeno prilasti zapuščino, ki je na njenem ozemlju, če lahko upniki zahtevajo pobotanje svojih terjatev iz celote premoženja, ki tvori zapuščino. V češkem pravu se to vprašanje ureja s členom 1634 civilnega zakonika. Če torej niti na podlagi pravil o dedovanju brez oporoke ni dediča, ki bi dedoval, zapuščina preide na državo, ki se šteje za zakonitega dediča. Država ima do drugih strank enak položaj kot dedič v skladu s pravno dobroto popisa dediščine. Če ni dediča, v skladu s členom 78 zakona o mednarodnem zasebnem pravu zapustnikovi predmeti in pravice, ki so v Češki republiki, preidejo na Češko republiko; za odločanje v teh zadevah so pristojna češka sodišča. Država ali druga ozemeljska enota ali obstoječa institucija se za te namene ne štejejo za dediča, razen če so za dediča določene v oporoki.

3.8 Stvarne pravice

To vprašanje se ureja s člani od 69 do 79 zakona o mednarodnem zasebnem pravu.

Splošno pravilo je, da se za stvarne pravice na nepremičninah ali opredmetenih premičninah uporablja pravo kraja, v katerem so nepremičnine oziroma premičnine. V skladu s tem pravom se tudi določi, ali je premoženje premično ali nepremično. Za izbrano premoženje in nekatere vidike stvarnih pravic zakon vseeno vsebuje posebna kolizijska pravila – glej spodaj.

Za ustanovitev in prenehanje stvarnih pravic na ladjah in zrakoplovih, ki so vpisani v javni register, se uporablja pravo države, v kateri se vodi register.

Za ustanovitev in prenehanje stvarnih pravic na opredmetenih premičninah se uporablja pravo kraja, v katerem so bile premičnine ob nastanku dogodka, ki je privedel do ustanovitve ali prenehanja navedene pravice.

Za ustanovitev in prenehanje lastninske pravice na opredmetenih premičninah, ki se prenese na podlagi pogodbe, se uporablja pravo, s katerim se ureja pogodba, ki je podlaga za ustanovitev ali prenehanje lastninske pravice.

Če se pravni postopek, ki naj bi bil podlaga za ustanovitev in prenehanje stvarnih pravic na opredmetenih premoženjih, izvede po začetku prevoza premoženja in med prevozom, se za tako ustanovitev in prenehanje uporablja pravo kraja, iz katerega je bila premoženja odpremljena. Če pa se ustanovitev in prenehanje stvarnih pravic na zadevnem premoženju opravi na podlagi obravnave potrdila, ki ga je treba predložiti za predajo premoženja in ravnanje z njim, se uporablja pravo kraja, v katerem je potrdilo v času obravnave.

Uporabljajo se tudi določbe o vpisih v javne knjige in podobne sezname, ki veljajo v kraju, kjer so nepremičnine ali premoženja, kadar se pravni razlog za ustanovitev, prenehanje, omejitev ali prenos vpisane pravice presoja na podlagi drugega pravnega sistema.

Za pridobitev pravice z zastaranjem se uporablja pravo kraja, v katerem je bilo premoženje takrat, ko je začel teči zastaralni rok. Pridobitelj pravice z zastaranjem se lahko sklicuje na pravo države, v kateri je prišlo do zastaranja, če so bili od takrat, ko je premoženje prispelo v zadevno državo, po pravu navedene države izpolnjeni vsi pogoji za zastaranje.

3.9 Insolventnost

To vprašanje se ureja s členom 111 zakona o mednarodnem zasebnem pravu. Smiselno se uporabljajo kolizijske določbe uredbe o insolventnosti, razen v primerih, zajetih z navedeno uredbo.

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvornika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.

Zadnja posodobitev: 06/03/2019